

Iznenadenje

To se jutro moj gazda prvi zbudil i več je ložil peč gda sem se ja stala. Sela sem na svoju fotelju k kompjutoru, da bum vidla z čim se moji virtualni pajdaši i pajdašice faliju i kakve je strahote svet naredil dok sem ja spala. Zo čim me buju znenadili i štentali naj kupim kaj mi ne treba.

Pečica ni štela povleči, a zgledi da se torenj od trešča, hoblinja i tenkih letvic zrušil i jogenj zatušil. Vrnem se v Google-gulag i delam se da ne приметim probleme teri mučiju pečokurca. Obula sem vunene štumfe i zamotala se v deku, da bum istraživala tu pandemiju. Nikak dojt i biti dost pametna, sekaj se laprda, a komu veruvati?

Čez oblok sem приметila kuma Žganića kak drči po cesti. Ne zgledi na dobro. Tej čovek je povlekel korak same dva put, kaj bi ja znala. Mašil se k nam gda mu je mamica mrla, i gda je kuma Katica prvi put rodila. Odbežala sem v sobu presleči se. Kad, veli, susede Slavice čer je rodila! Za neveruvati, ima tri čeri, a vse su to još deca! Moram mam k njoj otiti i videti kak morem pomoći. Muž terenec, a gda je doma, navek je nažveglan, nikakve koristi od nega. Kaj zaradi, to zapije i zapuši. A sad još jeno malo. Dedu sem ostavila pri rakije i kave.

Pri Slavici sem jedva prepoznala naše žene, vse sme imele maske na licu i očale. Suseda Janica, Milica, od pokojne Marte Šikovičke sneja, kuma Horčićka z Graberja i Štefa Bajtova z Bregov su već sedele tam. V ceckeru sem donesla flašu rakije da bu mlada babica imela za goste ponuditi, veliku bombojneru i kilu kave za sestram v bolnicu odnesti. Gda dobim takve dare, držim je na gornje police v jormaru, za krevetninom, naj se najde. Donesla sem i našu domaću rolanu dimlenu lopaticu deci za sendviče i dva zmržnjena pileka, se speče gda bu trebalo. Slavica je težačila dan na dan, dekllice slala v školu, a i doma su se borile z gospodarstvom. Bojala sem se i misliti kaj bu gazda čeri i ženi siroti naredil gda dojde domom, ak dojde.

Na kafe-stolu bila je fanj vrpa rane. Kuliko sem vidla od papera i ambalaže bilo je šest-sedem pari lepih dimlenih češnjovki, komad domačega putra, tajner pite mađarice, kuglov, na podu je bil nečiji rogožar ze sokima. U to je došla suseda Barilićka z gajbu voća, sakoj mladoj tetici je donesla veliku čekuladu, a babici prelepu orhideju. Čera sem tu orhideju vidla na Barilićkinomu obloku do ceste, se je pofalila žnum. A lepa z bar deset belo-rozastih cvetkov v teglinu boje ciklame.

Sedele sme na kauču i na stolcima kaj su deca z kujnice donesla, savetuvale i tešile Slavicu. Gda dojde do problema, mi na selu priskočimo jeni drugima, nigdo ni sam. U to se pred hižu parkerala Mira Pomahačova z Jalševca i z auta spuknula detečja kolica puna robice i dva paketa pelenic. Sused Čleković se navezel z traktorom, na prikolici je bilo oko dva metra scepanih drv, to smo išle pomoći zmetati.

Tu večer spripovedala sem vse to gospi Krivušički, došla je po svoju kontu mleka. Ona je na ladanju v našem selu, dotepala se z Novoga Zagreba pred dve lete. Bome ni mogla dojt k sebi. Ni mi verovala, a mene je zabezknulo nejno čuđenje! Nama selakima je suosečanje skroz na skroz normalna stvar. Nemrem razmeti zakaj se tak fina gospa zapanji gda se ponašamo kaj ljudi.

Vrnula sem se domom v toplu hižicu, gazda je spekel krumper na kockice ze špekem i paprikum v crne železne ranjglice, još od pokojne babice. Dojde dan gda čudima ne kraja, inače se tej dedek ne mota po kujne! Krumpereki prelepo dišiju. Dok čistim šalatu mislim si, jel se gdo seti zafaliti Svevišnjemu za krumpere. Da ih je boleščina pri nami potrla kak v Irskoj v polovice devetnajstoga veka, morti bi i naši lačni prededi morali Novi Svet poiskati. Gdo zna gde bi se ja i moj Jožek rodili i jel bi se našli. A sad decu šalemo v Irsku trbuhom za krumperima!

Jožekova baba je nega i brate mu zarana navčila peči kockice toga omilenoga gomola v ranjglice na šparhetu. Brzo je gotovo i sito. Ak ni bilo špeka i paprike, krumperek se narezal na kockice rečimo pet put pet put pet milimetri, a se zbiral onej kteri se ne raskuva, žutoga mesa, a sorta se zove Jaerla. Na pol žličice masti kockice se pokriju z vodicu, doda se na vrh noža mlevene crlene paprike, soli i papra a more i pol lutoga feferončeka. Kak to diši gda se kuva! Moja mamica je kockice dinstala na luku crlencu i onda je zalejala ze začinjenu vodu. Ovak ili onak, am je to bilo slajše od *Kobe* ili *Tomahawksteaka*, bar po onomu z čem se Krivušička fali, toboš se po fine restorane v civilizacije ranila. Zgledi da ima kompleks vekše vrednosti, sirota.

Sedimo gazda i ja sami pri fruštiku, deca su odfrknula i prešla z doma. Držim da se i on setil kak je negda hiža bila puna detečjega žvrgolenja, a velike ranjgle i lonci na šparhetu. Prede nek nas je pandemija zolerala, saki čas se negdo navezel na most k nama starcima. A sad nečuju dojt da nam ne doneseju tej prekleti virus, kaj god to i otkud bilo! Po pitanju susede Slavice, spominali smo se o sreće, o veselju kaj bu vsima detešce doneslo. Bumo pomogli, bumo pričovali dete, vsebu na dobro zišlo.

Nesem više išla na društvene mreže tej dan, očiju me zapanjiti i novčkeke moje sfektati za kojekaj. Mi na selu znenadimo i zapanjimo svet z dobrotum i čovečnosti, ovak skromni i jednostavni!Velika istina je da vse prejde, i da treba znati kaj je i kaj ni važno, a da sme mogli menše patnje prirediti jeni drugima, jesmo.

Đurđa Vukelić Rožić, Ivanić-Grad